

Beke Sándor

Vallomás

Keresem
anyanyelvem
legszebb szavait.
Találtam is néhány
szívhez szóló
magyar szót:
édesanyám,
bajtárs,
fülemüle,
liliomkert,
szeretlek.
Ja, igen,
tulajdonképpen
az utóbbiért volt
ez az önfeledt
keresgélés.

Vallomás...

Vannak dolgok,
amiket nem mondhatok el.
Vannak dolgok,
amiket csak érzek.
Vannak dolgok,
amik szívembe szorultak,
mert félek
kimondani őket.
Mégis
erőt veszek magamon
és elmondom neked:
Te jelented számomra
a mindenséget.

Szeretlek

Sokszor kimondtam
és leírtam ezt a szót,
mindig azzal az őszinte hévvel,
ahogyan éreztem.
Pedig biztos voltam abban,
és biztos,
hogy van
egy szebb
és sokatmondóbb
szinonimája
ennek a szónak.
Ezért
most hosszú útra megyek,
előkészítem poggyászomat
és elindulok
e szó keresésére.

Alélt a kozmosz

A kozmosz
kialudt
kék szemedben,
kedves.
Mi lesz
a lánggal,
amitől kigyúlt
a világegyetem,
az ajkadon
bizsergő csókok
atomjaival,
mi lesz
az esős korzón
felejtett lábnyomokkal,
az elnémult
liliomligetekkel,

mi lesz
a kacér hópihékkal?
Most hull a hó,
pilinkél
nélküled,
alélt a kozmosz —
Nélküled
vége a szónak,
a sétának
Göncöl szekérrrel
a végtelenbe —

LOBOGÁS

A gyertyaöntő
formába öntötte a gyertyát.

Én felvittem
a csillagok közé.

Te meggyújtottad
az első éjszakán.

HA...

Arcod elfújná a szél,
ha porból lenne.

Szép szavad felszállna,
ha ködből lenne.

Hangod elhervadna,
ha virágból lenne.

Szerelmed mindig megmaradna,
ha csillagból lenne.

Bújócska

Én a szavak mögött
a szinonimakertben,
te a csillagok között
a héliumligetben —
Hátunk mögött
— ibolya-lila végtelenben —
karba tett kézzel
rajtunk nevet az Isten.

Alice

Míg Chris Normant
hallgatom,
a csokoládés dobozba rejtett
képek közül
előveszem régi arcodat
és halkán
füledbe suttogom
a szerelem
rég feledett miatyánkját —

Mosolygó oroszlánok

Pazarló fényben
a Lánchídon sétálsz
egyedül,
melletted őrült motorosok
száguldoznak az éjszakában,
s míg
utánuk nézel,
mosolyogni kezdenek
az oszlopokon őrködő
kőoroszlánok.

Így képzeltek el

— Faludy Györgynek —

Öreg titán,
lobogó hajad szürke,
szerelmes vihar fújja most is szerte.
Magyar átkok gubóznak,
s szerelmek
szemed fekete tüzében.
Mondd,
kinek van mersze
kezébe venni
lelked izzó parazsát?
Így képzeltek el...
Már nem félsz a haláltól:
— pajzsos verseid védenek —,
szemléled a szürke hátú pókot
a frissen meszelt mennyezeten,
és útját kíséred, míg áthalad
a középső polcon,
az életmű felett.
Így képzeltek el...
Felcsillan szemed,
ha nyikorog a kamra ajtaja,
ha Fanny
a konyhában csörömpöl
vagy nevet,
s bükkfalapítón vágja a petrezselymet.
Így képzeltek el...
Este hajad sátrába menekül a hitves,
és hallgatjátok ketten
a gyilkos időt,
miként morzsolja szét,
mint cserebogarat,
a szálló percet,
s mint hullatja tollát
fehér papíron fénylő
szerelmes szonettjeidre.

Így képzeltek el...
A szoba sarkában ég egy lampion,
s már látom
— az örökifjú álmok felett —
hamvas kezével
szerelmes ujjlenyomatát
fáradt szívedre nyomja a kedves.
Így képzeltek el...

(2003)

A galambok kirepülnek

Elhagyott gabonarakárban találkoznak,
a fiú búzára fekteti a szeretőjét,
s örömeben a lány sikoltani kezd —
A törött ablakon át
a galambok ijedten kirepülnek —

Fehér tulipánok

Üres a bársonyos
karosszék,
melyben ültél,
üres a szoba,
levegőjét
nem szívod már,
üres az ágy,
melyben gyermekként
aludtál —,
a telefonkészülék
se csörög többé.
De jelképes,
szerelmes sírkertemben,
az apró sírkövek között
új sírkő született.

E temetőbe
mindig hazajárok.
S ha innen
otthonom felé indulok,
a messzi kanyarból
vissza-visszanézek:
a zöld fű között,
a szélben,
lobogni kezdenek
a fehér tulipánok.

Morfondírozó

Az embert mindig éri
valami csalódás.
Semmi és senki sem olyan,
mint amilyennek képzeljük.
Most is kiderült:
te sem vagy olyan,
amilyennek legszebb
álmaimban láttalak.
Milyen bosszantó:
sokkal szebb vagy,
mint ahogy elképzeltelek!

A lélek kosarában

Becsomagoltalak,
mint egy emléktárgyat,
és viszlek magammal
tovább
a lélek kosarában.

Az éjszakai úton,
amerre járok,
denevérek röpködnek
körüöttem.

Nevetnék
vagy kiáltanék,
de nem tudok.

A templom tornyán,
a bádogtetőn
megcsillannak,
s visszakacsintanak
az ég felé
a pajkos csillagok.

Ha majd megöregszünk

Ha megöregszünk,
mindenért okoljuk majd egymást:
veszekedni fogunk azon is,
hogy ki hagyta nyitva az ablakot,
melyikünk felejtette a konyhaasztalon
a felforralt tejet,
ki tüntette el
az ágy alá a papucsot,
miért süt épp most oly tüzesen a Nap,
miért zuhog az eső
s miért csúszott le válladról a kendő?
Ha belefáradunk, lefekvés előtt
megmossuk egymás hátát
gyöngédebben, mint valaha
a gőzölgő fürdőkádban.

Persze, persze...

Emlékszel?
Mindenre azt mondtad: persze...

Ha megkérdeztem,
a Duna-parton találkozunk-e,

te azt suttoztad: persze...
Ha átfontalak,
hogy megcsókoljalak,
halkan sóhajtottad: persze...

Ha beborult a kedvünk,
mindig azt mondtad mérgesen,
csakis én vagyok a hibás: persze...

Amikor megkérdeztem,
igaz-e az, hogy már nem szeretsz,
csak annyit mondtál:
persze, persze...

Betűk

Látod, kedvesem?
Te csempészted titkon lelkembe
egyenként a szót,
a magánhangzót és mássalhangzót:
az **sz** betűt,
 a szívem csücskéről lopottat,
az **e** betűt,
 rég emléked nyíló kapuját,
az **r** betűt,
 az énekes pacsirta nevéből,
a második **e** betűt,
 a végtelen közepéből,
a **t** betűt,
 a kicsi keresztet,
 a titokzatosság első betűjéből,
az **l** betűt,
 a levendula illatából,
az utolsó **e** betűt,
 a régóta kereslek igéből,
és a talpas **k** betűt,
 a lélek utolsó betűjéből.

A...

Egész életedben
az A betűre kapaszkodsz —
Egyik felén elindulsz felfelé,
az összekötő gerendán megpihensz,
majd tovább haladsz,
s mire elérnéd a célokat a csúcson,
meredek lejtő fogad.

Lent

— ahol megszakad az álmok útja —,
későn veszed észre,
a földön már csak a nemlét
csendes állomása vár:
három apró fekete pont...

Jaj,

és elfelejtettem mondani neked
— míg felfelé kapaszkodtam—,
milyen kár,
hogy az ábécé kezdetén
miért nem tudtalak
kicsivel jobban szeretni...

Abonyi Mária: Találkozás

Kinde Annamária

Könyvbemutató. A láthatót sem

Ma arról beszélek neked,
ahogy a novemberi égen
nyújtózik, lebeg
gyöngyszürke csepp.
Transzparenciája
álságos díszlet:
kifordítjuk,
befordítjuk
mégis.

*Bújik-bújik Rózsavére vérvörösbe, feketébe,
múruhába, hajszóborba, Patyomkin faluba.*

*Fogad fehéjét ne mutogassad,
Szemed fehéjét ne villogtassad,
ülj szépen a nézőtéren, költő némit nézünk éppen,
elfolyik a vérünk, semmit se nem értünk.*

*Viselkedj szépen a nézőtéren.
Csapd össze a kezedet, az ajtót ne nézzed.
Add kölcsön a fejedet, verset mondok teneked,*

még ha nem is érted.

Rejtőzik a könyvben,
mondhatatlan.
Ha felmutatnák,
tudjad,
más van ott.
A láthatót sem.

